

# Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

✱ ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 13 ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ 1911 ✱

ΑΡΙΘΜΟΣ 423

*Ένας λαός ύψάνεται άμα δείξη πως δέ φο-  
βάται την αλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ*

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ. Μία απλή ιστορία.  
PIERRE BAUDRY. Oubli (Alavilis).  
N. ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ. Ρόμανς φιλοσοφία — Ο Α. 'Ανδρέας και  
οι χαρές του βίου. Gaudemus.  
M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Στο Σάτυρο μιας Παλιάς βρύσης.  
K. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ. Στη Σκύρα.  
M. ΦΙΑΝΤΑΣ. «Ήλπιζον της Νέας Διαθήκης».  
K. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Προβιά είδωλλια.  
ΨΥΧΑΡΗΣ. Προσοπισμός.  
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩ-  
ΜΗ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

## ΠΡΩΤΗΝ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Βαρειά όνειρα, αντίφαρ του νοῦ, ήρθα νά σβήσω  
στό λώδρσο, αἰγῇ, ἀπάντημά σου· τὴν κόρη  
τὴ σγοιρή τῶν δασῶν ὅτι ὁ ἥλιος χρυσώνει,  
ὅτι διώχνει τῆς νύχτης τὴν ἄγνια ἀπ' τὰ ρεῖθρα.  
Πλανεῖα αἶμα ἀνασαιίνει στὰ πράσινα βύθη·  
βαρκίς σου ὑμνητὴς ὑψώνει λαχτάρας  
λαλῶν ὁ σκορδαλὸς ψηλὰ στὸν ἄερα.  
Τραγουῖδα, πουλί. Νιὲς χαρὲς κάθε νέα  
αἰγὴ τίξει. Τὴ γλῶσσι ἀνθοὶ νιοὶ τὴν πλουμίζουν,  
μυριόφτερος κόσμος ξυπνῶ, σκορπῶ γῦρος,  
τῆς ζωῆς τὸ θερμὸ τὸ τραγουῖδι βοιῖζει.  
— Ἀπόμακρο σήμαντρο, ποῦ κρῖνεις στὸν ὄρθρο;—  
Βαρεῖα ἀνατριχίλα τὸ στήθος μου ἡ ἄωρα  
γεμίζει κι, ὦ δάσος, στὸ μέγα νωὸ σου  
τὸ κρῖμα τῆς θλίψης τινάζω κ' ὑψώνω  
βουβὴ προσαική στὸ γαλιῶνιο τοῦ ἀπεύρου.

Τὸ παιδί του παιγνίδι ὁ ἥλιος παίζει· οἱ σημύδες  
λιγερὲς στάπαλό του τὸ χᾶδι σάλεύουν,  
τὰ σφεντάμια πολέχρωμα λάμπουν, κοτσίφια  
λαλοῦν, τὴ θλιμένη τους ὄψη ξεχνῶνε  
καὶ τὰ ἐλάτια τριγύρου στὴν πράσινη λίμνη.  
ὦ, παιδί ἀνάσσει φρεσὰ στὴν ψυχὴ μου τὸ φῶς σου,  
τὴ δροσιὰ τῆς αἰγῆς σου, δροσόπνοο δάσος,  
καὶ χλωρὰ τῆς βλαστάνουν τὰ νιά σου τὰ φύτρα;  
Μάτια ὠρεῖα, ποῦ ἔχω κλείσει σὲ σᾶς τὴ χαρὰ μου,  
στὴ χαρὰ τῆς αἰγῆς γελᾶτε μου μέσα.  
Τὴ χαρὰ τῆς αἰγῆς, τὸν ματιῶνε σου ὁ αἰλὸς μου,

ὦ καλή, τραγουδαίει. Ἄν γι' αὐτὸν τᾶχεις κόρηι  
τᾶσπρα ρόδα ποῦ φέρνεις, μ' αὐτὰ στόλισέ τον.

Παῖξε γῦρο μου, ὠρεῖο, γλῶσσι μου παιδάκι,  
σοῦ λαλοῦν τὰ πουλιά, σοῦ γελᾷ ἡ πρυσινάδα,  
τὸ νεράκι φιλεῖ τὸ ἄπαλό σου τὸ πόδι.  
Παῖξε γῦρο μου, ὠρεῖο, γλῶσσι μου παιδάκι,  
τὴ χαρὰ σου διψῶ, λαχταρῶ τὴν ψυχὴ σου,  
τῆς ματιᾶς σου τὴ λάμψη, τοῦ χειροῦ σου τὸ χᾶδι.  
Παῖξε γῦρο μου, ὠρεῖο γλῶσσι μου παιδάκι,  
μὴ ζητᾶς νὰ μιλῶ, νὰ σὲ βλέπω ἄφρησέ με.  
Ὡ γλανεῖα καὶ σὲ γέρε ἐδῶ πλάγι μου καὶ ἄσε  
νὰ σκιρτᾷ μ' αὐτὸ μόνο τοῦ ἥλιου ἡ ἀχτίδα,  
νὰ λαλεῖ τὸ πουλί καὶ τὸ ρεῖθρο μαζί του.

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

## ΣΤΟ ΣΑΤΥΡΟ ΜΙΑΣ ΠΑΛΙΑΣ ΒΡΥΣΗΣ

Ἀφιερωμένο τῷ φίλῳ μου Β. ΔΙΑΝΙΤΗ

Φαῖνοι καὶ Σέληνοί, θεοί, πὸ βάθος ἑνὸς Σατύρου,  
Καὶ τὸ νερὸ ποῦ ἀκίνητο τοὺς καθρεφτίζει,  
Ὅραμα πρῶο καὶ θλιβερὸν ὅλα τριγύρου,  
Ὅλα τῆς μοῆχας τᾶρωμα τᾶρωματίζει . . .

Ὡ θεὸ τοῦ πόθου, ἡ δόξα σου αἰώνια νᾶναι !  
Ἔτσι νὰ μένης τραγικός, πιο κι ἀπὸ μόνος,  
Χωρὶς λαλήματα τεχνά, πουλιῶν ποῦ πᾶνε,  
Χωρὶς ἕνας ἀπάνω σου πράσινος κλώνος . . .

Ρόδα καὶ φύλλα στὴν κορφὴ τὴν ἱερὴ σου,  
Ἄπ' τὴ λειχήνα κι ἀπ' τὰ μούσκαλα φαγωμένα,  
• Κ' ἡ νύφη ἀμαδρυάδα σου, ἔγνοια πικρὴ σου,  
Τόσο ποτὲ ὅσο σήμερα μακριὰ ἀπὸ σένα.

Ἀνίλει πνέει ἡ πνοὴ στὰ μεροβόλα,  
Κι ἀγιάγεστη ἡ ἐπιστροφή τῶν ὁσων κλαίμε,  
Μ' ἀπάνω ἀπ' τὰ παράπονα, τὰ δάκρυα ὅλα,  
Τὰ ποῦ ποτὲ δὲ θάνεβον, τὰ ποῦ δὲ λέμε.

Λίμα χυμένο τῶν ἀνθῶν, κ' αἷμα χυμένο  
Ἄπ' τὴν καρδιά τόσων πουλιῶν, τόσων θανάτων . . .  
Κ' ἐγὼ στὸ στοιχειωμένονε κύκλω νὰ μένω  
Τοῦ Σάτυρου, τῶν Χιμαρῶν καὶ τῶν Τεράτων !

Παρίσι, Γεννάρης.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ